

notă discordantă. E calitatea regiei că, punând accente clare și ferme pe laturile sociale ale poemului, lăsând estompate oarecum, dar nu neglijând, datele de subtil subtext confesional care au făcut altădată savoaarea *Fin-tinei Blanduziei*, ne-a restituit, printr-un spectacol de elevație necontestat clasică, un Alecsandri de respirație actuală.

Gestul larg și armonios, atmosfera de evocare, trec, cu spectacolul *Zăriștilor*, în zonele unei nervoase și adesea patetice combustii cetățenească combative. Eugen Mercus, regizorul, a eludat cu bunăștiință din textul atât de bogat în argumente de viață și stări afective, mai tot ce ar fi putut stânjeni, prin aspecte sau date parentetice, actul de demonstrație și de agitație cu care a dorit să-și investească spectacolul. Se intră, de aceea, repede — am zice abrupt — în problemă, în lupta pentru afirmarea și apărarea adevărului, pentru cucerirea dreptului la dreptate, la echitate. Sîntem de-a dreptul introduși în ritmul de diversă fremătăre a unei redacții tinere, tinere prin clanul ei generos, tinere prin cei ce-o populează, tinere prin destinația menirii sale. (Sistemul de planuri mobile conceput de Vladimir Popov pentru decor, au și ele — cu unele excepții — darul de a stimula, dacă nu și de a sugera, acest ritm). Acțiunea crește, scenă de scenă, până la culminația din tipografie, în care urmează să se statornicească victoria omului și a adevărului, împotriva inerției conservatoare, împotriva intereselor carieriste și a violenței cu care ele încearcă a lucra din umbră, împotriva scepticismului și a pozițiilor retractile de tot felul. Mircea Andreescu, talentatul cap de afiș al teatrului brașovean, face, în acest climat, un Cerchez puternic, de o neostenită și virulent determinantă forță de solidarizare cetățenească, comunistă. Îl secondează în câteva tipuri bine creionate Costache Babii, în rolul secretarului de redacție; Nicolae C. Nicolae, în rolul unui șef de cadre birocrat; Paul Lavric purtînd tarele unui administrator fără inițiativă; George Gridănușu, în „puternicul” din umbră, Pamfil, masiv și agresiv; mai puțin Dan Săndulescu, în nesigurul pe sine și conformistul Tomovici, și, mai puțin, cuplul de adolescenți, desenați de Ștefan Dedu-Farca (Brînduș) și Mihaela Nestorescu (Marela) și, șarjînd fără deosebită eficiență, Mi-hai Bălaș, în aparent ușuraticul dar în fond eroicul reporter Romeo. Toți laolaltă au avut, dincoace de unele neîmpliniri de ansamblu, darul de a transmite cu prosepime, bucuros receptată de spectatori, textul bogat încă de acut actuale trimiteri și rezonanțe, al lui Mirodan.

Teatrul de Stat din Ploiești

CUZA VODĂ

de Mircea Ștefănescu

De la premiera, din 1959, la Teatrul Național din București, pînă la data actualei reprezentații ploieștene s-au scurs nu mai puțin de 12 ani. Lucrarea lui Mircea Ștefănescu, înscrisă în repertoriul stagiunii actuale a teatrului ploieștean — la a cărui conducere salutăm prezența artistului poporului Marcel Anghelescu — este încredințată, a fi pusă în scenă, aceleiași baghete regizorale, respectiv maestrului Sică Alexandrescu.

Portretul dramatic *Cuza Vodă* transpune scenic, estompînd rigiditatea documentelor, conferindu-le, în schimb, căldura și vibrația unei emoționante evocări, evenimentele domniei și dimensiunea umană, nu numai istorică, a lui Cuza. Sarcină de loc ușoară dacă ținem seama de dificultățile ce întîmpină o asemenea transpunere cînd ea are drept obiect evenimente foarte cunoscute. Cu atât mai relevabilă este reușita spectacolului ploieștean, caracterizat prin tonul firesc al desfășurării sale, prin gestică simplă, lipsită de emfază, a interpreților. Intenția regizorului de a reliefa portretul, deopotrivă moral și politic, al domnitorului, este tradusă în fapt de interpretii celor trei roluri centrale ale spectacolului: Cuza, Moș Ion Roată și Kogălniceanu.

Actor deosebit de înzestrat, Constantin Bărbulescu (de la Teatrul Național din București), a desenat cu siguranță portretul lui Cuza, punînd accent pe trăsăturile patriotice, pe convingerile progresiste ca și pe slăbiciunile omeniești ale eroului, demonstrînd o remarcabilă știință a gradării, și parcurgînd, astfel, cu aparentă facilităre, drumul de la frumosul june, obișnuit a cuceri fără eforturi grațiile feminine, la monarhul copleșit de misiunea sa politică și satisfăcut că vede împlinindu-se visul său patriotic, apoi drumul de la glorie la abdicare. Actorul știe să ne facă în acest final martori cutremurați ai zbuciumului interior, dar nu lipsit de luciditate al eroului.

Pe Kogălniceanu, îl interpretează cu vîdită convingere Corneliu Revent, marcînd, cu note edificatoare, de compoziție, pe omul de stat ale cărui idei înaintate au însușit actele patriotice ale lui Cuza Vodă. Deși într-un rol de fugare apariții, Marcel Anghelescu și-a investit eroul, pe Moș Ion Roată, cu trăsăturile simplității și ale căldurii umane; interpretul a valorificat scenic aceste trăsături, în chip exemplar, creînd un personaj memorabil, plin de pitoresc.

Soția lui Cuza, doamna Elena, s-a bucurat, în interpretarea actriței Margareta Pogonat, de o excelentă întrupare dramatică a duio-

șiei și dragostei de mamă, a spiritului de sacrificiu, expresie a unui nețărnut de votament față de cauza patriei. Opusă Elenei, Didița Retzeanu din tabăra antiunioniștilor — chintesență a ambiției și a pătimasei aspirații către putere a avut, prin Silvia Năstase, din păcate, doar o apariție vaporeasă, fără adăncime. Din aceeași tabără se rețin figurile boierilor Alecu Balș (I. Moreni), și a uneltelor lor, Vlădescu și Arghiropol; interpreții acestora (Lupu Buznea și Silviu Lambrino) ar fi fost la un pas de reușită dacă nu și-ar fi construit rolurile pe muchia caricaturii. Pur și simplu, prezențe scenice, fără prea mult contur. Colonelul Haralambie și Maiorul Lecca în interpretarea actorilor Dumitru Palade și Ștefan Chivu. Printre personajele feminine — în ansamblu, învestite cu multă culoare — se remarcă, prin nota de umor adusă, Catinca Rosetti, schițată cu succes de Maria Lăzărescu. Sobră, Vera Varzopov în rolul Cucuței Văgăre, soția Caimacamului Văgăre, acesta „rezolvat” cu recunoscuta-i experiență scenică de Zephy Alșec.

Plastica scenografică a spectacolului, semnată de Florica Măureanu, se sincronizează perfect — prin simplitate și sobrietate — cu atmosfera generală a spectacolului.

Irina Toma-Constantinescu

Teatrul Tineretului din Piatra Neamț

• ȘEFUL SECTORULUI SUFILETE

de Al. Mirodan

• ȘTAFETA NEVĂZUTĂ

de Paul Everac

Două premiere românești, la început de stagiune, două piese a căror actualitate se verifică prin caracterul polemic, direct angajat în dezbaterile unor probleme specifice procesului de construire a societății socialiste: *Șeful sectorului suflute* de Al. Mirodan (regia: Gabriel Negri, scenografia Mihai Mădescu) și *Ștafeta nevăzută* de Paul Everac (regia Emil Mandric, scenografia Mihai Mădescu). De spectacolul cu prima piesă se leagă o inițiativă pe care o consemnăm cu plăcere: faptul că patru din cei mai tineri actori ai colectivului, proaspeți absolvenți și colegi de clasă, debutează împreună și susțin partiturile principale. Să-i numim: «Gelu Nițu (Șeful — Gore), Nina Zăinescu

Sandu Lazăr, Corneliu Dan Borcea și
Nina Zăinescu în „Ștafeta nevăzută”

Nina Zăinescu (Magdalena) și Gelu
Nițu (Șeful-Gore)

(Magdalena), Marius Ionescu (Ilorațiu), Mircea Bibac (Costică). De spectacolul cu a doua piesă se leagă o colaborare pe care o socotim fructuoasă pentru ambele părți: aceea cu regizorul Emil Mandric, care nu ține să-și arate de loc strălucirea gesturilor, ci caută echilibrul și puterea emotivă autentică a ansamblului. Și pentru că am asistat